

[Per Dich.]

disse konservatorier. Jeg tror, det ville være bedre, hvis man i stedet for en niveaudeling gennemførte en arbejdsdeling, sådan at der ved alle fem konservatorier var mulighed for en uddannelse helt til tops. Der behøver jo ikke være en uddannelse i samtlige fag ved hvert universitet, man kunne lave en arbejdsdeling på fagenes område. Jeg ved, at Odense universitet i virkeligheden allerede har bygningsmæssige faciliteter til at kunne løse disse opgaver.

Ministeren nævner, at man skal have et konservatorieråd. Jeg ville gerne, om vi kunne få lidt mere at vide om, hvorfor det konservatorieråd, som i hvert tilfælde foreslås i udvalgets betænkning, har en noget anden sammensætning end den, man er vant til, idet man jo herved tager en repræsentant for administrationen ind i denne undervisningsinstitutions styrelse. Jeg ville tro, at det, hvis man skulle jævnføre med andre styrelsesorganer, var rimeligt, at man nøjedes med lærer-, rektor- og studenterrepræsentationen.

Endelig vil jeg udtrykke min glæde over ministerens afsluttende bemærkninger om statens musikråd og nødvendigheden af, at vi får en lovgivning for hele det danske musikliv. Jeg går ud fra, at de mange nye former for musikliv, som indtil nu stort set har været overladt til sig selv, efter en sådan lovgivning også vil få den støtte, de fortjener.

Ministeren for kulturelle anliggender (*Niels Matthiasen*): Jeg vil begynde med at takke alle ordførerne for den tilslutning, de har givet til forslaget. Jeg kan med det samme sige, at jeg ser frem til et positivt udvalgsarbejde, hvor en række af de problemer, der er blevet rejst her, kan tages op.

Socialdemokratiets ordfører, fru Marichen Nielsen, rejste det spørgsmål, om man i konservatorierådet får alle interesser repræsenteret. Jeg tror — det er for så vidt også et svar til hr. Per Dich — at de 6 medlemmer, hvoriblandt er rektorerne for Århus og Københavns musikkonservatorier og direktørerne for landsdelskonservatorierne, i og for sig dækker den samme administration som før. Det er kun få år siden, musikkonservatoriets rektor her i København hed direktør; først ved jubilæet blev det ændret.

Foruden de nævnte er der to repræsentanter for lærerne og to repræsentanter for eleverne. Man vil altså søge at få alle konservatorierne repræsenteret i dette udvalg. Samtidig har man også muligheden for, hvis der er særlige opgaver, at nedsætte underudvalg med repræsentanter for de forskellige, sådan at man skulle kunne få en alsidig dækning af de problemer, der fremkommer. Jeg tror, at der er en række andre problemer end de rent undervisningsmæssige og administrative, der kommer til at gribe ind over hinanden, så det er klogt at have alle interesserne repræsenteret her.

Jeg vil gerne udtrykke min glæde over den tilslutning, der har været til det, betænkningen siger om musikpædagogerne, og som jeg tror er noget meget vigtigt. Jeg har en fornemmelse af, at vi i vore skoler har en indtil dette øjeblik alt for ringe undervisning. Det er ikke møntet på dem, der underviser, men der er ikke kapacitet nok til, at man virkelig kan give børnene den indføring i musikken, som vi godt kunne ønske os. Hvis et antal musikpædagoger, som måske ikke har al deres tid besat, kunne spores ind i skolerne og i alle undervisningssteder, kunne man ved at koordinere tingene også få mere ud af de penge, vi bruger på disse områder. Det er vel en af de ting, som vi må være interesseret i alle sammen.

Så skal jeg svare fru Ellen Strange Petersen, som var inde på de økonomiske problemer og på arbejdsdelingen, og jeg kan i og for sig sige det samme til fru Merete Bjørn Hanssen. Når f. eks. § 2 er lidt kortfattet, er det vistnok efter almindelig praksis, at man udformer lovene på den måde. Det være langt fra mig at sidde enevældigt og bestemme styrelsesformer og den slags. Det er noget, som dels konservatoriernes rektorer, lærere og elever, dels folketingsudvalget, skal være med til, så vi finder frem til den bedst mulige løsning på disse problemer.

De økonomiske forhold: ja, jeg ville selvfølgelig ikke komme med dette udgiftsfor-slag, hvis jeg ikke havde talt med økonomi- og budgetministeren. Der er i de reserver, der findes hos staten, afsat penge til, at vi kan gå ind her. Når man læser forhandlingerne fra de tidligere gange, vi har behandlet denne lov, ser man, at der i alle partier har været enighed om, at det måtte være rigtigt at gå over til, at staten dækkede